

De Russen en ik...

Het is eind jaren 50, begin jaren zestig dat ik voor het eerst hoor van "de Russen". In het verre Amerika is een land dat niet echt wil samen werken met de grote Verenigde Staten Amerika en dan gaan de Russen zich met Cuba bemoeien. Op de lagere school, ik denk dat ik in de vijfde klas zit, wordt gesproken over hoe we ons kunnen verdedigen bij een aanval door de Russen. Je kan ze niet zien, maar met een atoombom kunnen ze ons wel raken. Niet kijken naar de plek waar de bom valt en je afschermen met krantenpapier. Liggend onder je schoolbank! Weer een aantal jaren later is er de inval in Tsjechoslowakije, Praag 1968. Het is voor mij, 16-jarige, iets van toch wel ver weg, achter het IJzeren Gordijn. Weer zijn het "de Russen".

In 1972 ga ik als Pabo-student, samen met een groep jongeren uit toen nog West-Duitsland naar West-Berlijn. We passeren het IJzeren Gordijn en bezoeken ook Oost-Berlijn. Ik ben onder de indruk van de jonge Oost-Duitse Vopo's, jonger dan ikzelf, met die grote geweren, de staalharde blik en de verbeterde stem. De enige Rus die ik zie staat bij checkpoint Charlie. Ook dan valt me op dat deze soldaat zoveel macht en arrogantie uitstraalt. Ik krijg er koude rillingen van.

Eind jaren 70 maken we een rondreis door Polen, we passeren het Oost-Duitse Gordijn en het Poolse Gordijn. Beide zijn van ijzer, al zijn ze voor mijn gevoel anders. Ook nu weer staan er soldaten, met of zonder strepen of sterren de mensen te controleren. De macht van het geweer, de autoriteit, aangestuurd door iemand die nog machtiger is.

In 1989 ben ik getuige, via de televisie, van de val van de Berlijnse Muur. De muur valt, de vrijheid voor heel veel mensen lonkt en ik verbaas me over al die soldaten, die nu ineens veranderd zijn in medemensen.

Het lijkt alsof, althans in Europa, de vrede zich langzaam over vele landen verspreid heeft.

Maar niet over alle landen! Zie ik, zien wij wat de grote bazen, en dan vooral wat militairen wel of niet doen? Begin van deze eeuw zijn er veel mensen die liever een Rus in de tuin hebben dan een kruisraket.

De Russen doen wel mee, doen niet mee, zijn er gedeeltelijk bij betrokken om de Europese vrede steeds verder te verspreiden.

Er gaan jaren voorbij en op 24 februari, nu drie weken geleden, beginnen de Russen met de inval in Oekraïne. Het is oorlog! De strijdkrachten trekken op. De inwoners van Oekraïne zijn overrompeld, maar hopelijk niet verloren.

Ik ben verbijsterd en toch ook niet weer verbaasd. Hoe kan het dat "de Russen" zo te werk, nee te keer gaan?

Ik kan niet anders concluderen dat wanneer 'de machthebbers' (inclusief een Patriarch in geheime dienst) bepalen wat de waarheid is, dat 'de mensen' kanonnenvoer worden.

De Russen? Ik heb ze nooit echt ontmoet, maar ik denk dat het overgrote merendeel "gewoon willen leven".

Zoals ook de Oekraïners dat willen! En dat terwijl hun leven, hun have en goed nu, in opdracht van nog geen handvol machthebbers, door strijdkrachten voorgoed vernietigd wordt.

De Russen, de Oekraïners, de mensen willen geen oorlogsstrijd maar vrede, en niet alleen in hun eigen achtertuin.

Einstein zei: "Vrede kan niet bewaard worden door middel van strijdkracht. Het kan alleen bereikt worden door middel van ons verstand."

Heer, geef wijsheid.

Borne 16-03-2022

Jan Morsink, verbonden met De Zwanenhofviering en de Theresiagemeenschap